

Regin Prenters prædiken palmesøndag

Taler

Regin Prenter
Professor i dogmatik og præst

Sted

Branderup Kirke

Omstændigheder

Prædikenen er holdt i 1974 eller 1976, men en præcis dato kendes ikke

Prædikentekst

Markusevangeliet kapitel 14, vers 3-9

DEN GODE GERNING

Palmesøndag har fået navn efter de palmegrene, folkeskarerne strøede på vejen, da Jesus red ind i Jerusalem få dage før sin korsfæstelse. I de kirkeår, da 1. tekstrække følges, hører vi om dette indtog både 1. søndag i advent og Palmesøndag. I år, da evangelierne hentes fra 2. tekstrække, hører vi på denne sidste søndag i fastetiden intet om palmerne, der strøedes på Jesu vej.

Og dog hører vi i evangeliet om en hyldest, der bliver Jesus til del. Den begivenhed, evangeliet fortæller om, fandt sted et par dage efter Jesu indtog i Jerusalem, da Jesus var til aftensmåltid i Simon den Spedalskes hus ude i forstaden Bethania, hvor Jesus jo boede de sidste dage før påsken. Her var det ikke larmende skarer, men en enkelt kvinde, der hyldede ham, en, der ikke var indbudt til måltidet. Evangelisten Johannes vil vide, at det var Lazarus' søster Maria, hvis søster Martha vartede op. Uden et ord bringer hun mesteren sin stille hyldest. Hun knuser den fine alabasterkrukke og udgyder den ægte, såre kostbare nardussalve over Jesu hoved. Hendes optræden fremkaldte vrede hos de indbudte. Men Jesus glædede sig over den; ja, han sagde til sidst: "Sandelig, siger jeg eder, hvor som helst i hele verden evangeliet bliver prædikeret, skal også det, som hun har gjort, omtales til hendes ihukommelse."

Det ord opfyldes nu igen for vore øjne. På denne søndag prædikeres her i vor kirke evangeliet og det, denne kvinde gjorde, omtales nu til hendes ihukommelse. Det er Jesus selv, der med sit ord om kvindens gerning har lagt hende ind i evangeliet. Og derfra skal hun ikke mere jages ud.

Det er ikke let at godkende for lutherske kristne som os. Vi ved, at evangeliet, det glædelige budskab om fortabte menneskers frelse, handler om vor Herre Jesus Kristus alene. Ingen helgener eller helgeninder, ikke engang hans moder, står ved hans side, når han fuldbringer frelsens under. I evangeliet står han alene, vor eneste frelser og forsoner.

O Jesus Krist, Guds Søn, Guds lam,
som vil os Himmerig give,
du tog vor skyld og bar vor skam
vor sjæl at holde i live.
For os du døde og opstod,
du købte os med dit dyre blod,
vor salighed est du alene...

Du alene!

Hvordan kan Jesus da ville, at vi i forkyndelsen af Palmesøndags evangelium ved siden af ham skal omtale denne kvindes gerning til hendes ihukommelse? Nærmer det sig ikke katholikkernes helgendyrkelse? Spørgsmålet er nærliggende. Men med det spørgsmål er vi kommet i selskab med dem, der den aften ville jage kvinden ud af det hus, hvor Jesus sad til bords.

De ville også hylde Jesus, utvivlsomt, på deres måde, nemlig ved at indbyde ham til et festligt måltid. Vi vil også hylde Jesus – hvad er vi ellers kommet i kirke for – men, som de, på vor måde, nemlig ved at prædike og synge om ham alene på god luthersk vis. Kvinden i evangeliet har så lidt som nogen anden helgen eller helgeninde plads i vor prædiken.

Nej! Men evangelisten Markus har nu på Palmesøndag sluppet hende ind i vor gudstjeneste. Og Jesus tager hende i forsvar og giver hende en hædersplads i sit evangelium, så længe det bliver prædiket på denne jord.

Kvindens kritikere tænkte den dag både forstandigt og retsindigt. Men evangelisten Johannes lader forræderen Judas være deres ordfører. Og det giver os et og andet at tænke over. Der var nogle, hed det i evangeliet, som blev vrede hos sig selv og sagde: "Hvortil er denne spildevand af salven sket? Denne salve kunne jo være solgt for mere end tre hundrede denarer (ca. 210 kr.) og være givet til de

fattige”. Og de overfusede hende.

Ja, men er deres tankegang ikke ægte evangelisk? Jesus behøver ikke vore gaver. Det er ham, der giver os frelsens gave for intet. Men vort medmenneske, vor fattige næste, han trænger til vore gaver. Det holdes der stadig mange udmærkede evangelisk-lutherske prædikener om.

Men – det lader sig ikke skjule – det er ikke det, Jesus i dagens evangelium siger. Tværtimod! Hvad siger han da?

Lad os høre! “Men Jesus sagde: Lad hende være! Hvorfor volder I hende fortrædeligheder? Hun har gjort en god gerning imod mig. De fattige har I jo altid hos eder, og når I vil, kan I gøre vel imod dem. Men mig har I ikke altid.”

Der er altså en god gerning at øve mod Jesus. Han trænger til den. Og han glædes ved den. Omkostningerne ved den gerning går aldrig fra de fattige. Når I vil, siger Jesus, kan I gøre vel mod dem. Der rettes i denne ligefremme sætning et dødbringende slag mod alle vore ord om næstekærlighed, de store, de dyre ord. I behøver ikke at tale om næsten i jeres søndagsprædikener, mener Jesus. For den fattige næste har I hos jer om hverdagen. Og der trænger han ikke til jeres omtale, men alene til den hjælp, der gives ham. Har I ikke allerede gjort vel mod jeres fattige næste, er det ikke, fordi I ikke vidste, at det var jer befalet, men ganske enkelt, fordi I ikke ville. Og hvad I ikke gjorde, fordi I ikke ville, det gør I så til genstand for omtale i dyre ord i jeres prædikener. Med de tilsyneladende så harmløse ord: “Når I vil – vil *vi*? – kan I gøre vel mod dem” har Jesus lukket munden på os, inden vi får begyndt på at tale om næstekærligheden i stedet for uden omtale at øve den. Men der er en anden gerning, han vil have omtalt sammen med sin egen. Det er kvindens gode gerning mod ham, den gerning, de, der den dag talte så varmt om, hvad der kunne have været gjort for de fattige med andres penge, prøvede at hindre, den gode gerning, at hun knuste den dyrebare krukke og spildte hele den kostbare salve på Jesus. Hvorfor var det en god gerning mod Jesus? Hvorfor skal den omtales til hendes ihukommelse?

Jesus giver to svar.

Det første lyder: Hun gjorde, hvad hun kunne. Hendes gerning var ingen heltedåd, ingen moralsk eller politisk kraftpræstation. Målt med moralske og politiske målestokke var hendes ødsle hyldest en meningsløshed.

Men den var hendes hjertes stumme tale. Den var hendes eneste måde at sige det på: min salighed est du alene.

Et menneskehjerte har vi alle fået. Og vi kan alle – på en eller anden måde – lade det tale til hyldest af Jesus, om ikke på anden måde så ved at liste os ind i det hus, hvor han er, sognets kirke. Den gode gerning mod Jesus trænger han til. Og han tager godt imod den. Altid.

Jesu andet svar på spørgsmålet, hvorfor kvindens gerning var god og skal omtales til hendes ihukommelse, lyder: “Hun salvede forud mit legeme til begravelsen.” Det anede kvinden ikke selv. Men Jesus vidste det. En dødsdømt blev ikke salvet før gravlægningen. Det blev Jesus heller ikke. Men det var tilladt at vise en dødsdømt den kærlighed at salve ham før henrettelsen. Nu tyder Jesus kvindens hyldest som en sådan forudgreben gravsalyvning og løfter dermed hendes ubehjælpsomme hyldest med sig op til den kongetrone, han på sit kors skulle bestige, og gør den til en tone i det store lovsangskor i den kristne menighed gennem alle tider:

Hil dig! frelser og forsoner.
Verden dig med torne kroner.
Du det ved, jeg har i sinde
Rosenkrans om kors at vinde.
Giv dertil mig mod og held.

Det hun gjorde, skal hvor som helst i verden evangeliet bliver prædikeret, omtales til hendes ihukommelse.

Den nye oversættelse siger “til minde om hende”. Det er rent sprogligt rigtigere. Men den ældre oversættelse, som jeg foretrækker at bruge, lærer os ved at bruge samme ord som det, der lyder ved den hellige nadver: “Gør dette til min ihukommelse!”, at det drejer sig om andet og mere end det at sige et par ord om denne kvinde og hendes gerning. Det drejer sig om at handle som hun. At komme med vort hjerte, “så ringe som det er”, på den måde, vi kan det, og lade Jesus fylde det, som han fyldte kvindens gave, med den fylde, kraft og evige salighed, som hans død på korset for os rummer.

Det er meningen med Palmesøndagens gudstjeneste. Det er den gode gerning

mod Jesus, vi kan gøre, og som han glæder sig så inderligt over.

Der er på denne jord eet sted, hvor denne gode gerning mod ham så at sige ligger beredt for os, så vi blot kan tage den op. Det sted er den hellige nadver.

Det var, medens Jesus sad til bords, kvinden kom og salvede ham. Hun vidste, at hvor han sad til bords med syndere, dèr kunne enhver synder komme. Det er, hvor han sidder til bords med sin menighed, med alle dem eller de få, vi ser ved vor kirkes nadverbord den enkelte søndag, og med de utalte skarer, vi ikke ser, i andre kirker ud over jorden og i den himmelske helligdom, det er dèr, hvor han sidder til bords med de syndere, han har frelst, vi og vor lille gerning altid bydes velkommen og fyldes med Guds liv og salighed, skjult i Jesu ofrede legeme og udgydte blod, rakt os under en smule brød og vin.

O Jesus, lad mig aldrig gå
fra dette bord, hvor du est på,
jeg kaster jo al verden hen
og længes altid did igen.

Indtil du i dit Himmerig
henflytte vil mig op til dig,
hvor mig skal evig ære ske,
og jeg har nok i dig at se.

Kilde

Prenter, Regin: "Ordet og troen. Prædikener fra Branderup kirke", side 51-55. Forlaget Aros. 1976.

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

Anden tekstrække, Palmesøndag, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/regin-prenters-praediken-palmesondag>